

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Hvorfor frygter Det britiske Imperium Kinas Bælte & Vej Initiativ?

*Helga Zepp-LaRouche, stifter af og præsident
for Schiller Institutet, 26. okt.*

*Helga Zepp-LaRouche i Schiller Institut
Nyt Paradigme Webcast, 26. okt., 2017
Dansk udskrift.*

https://www.youtube.com/watch?v=E_ZpNlcY2Cs

Harley Schlanger: God aften, jeg er Harley Schlanger fra Schiller Institutet. Velkommen til denne uges webcast med Helga Zepp-LaRouche, stifter af og præsident for Schiller Institutet.

I løbet af den seneste uge har der fundet utrolige udviklinger sted, at begynde med fortsættelsen og afslutningen af Kinas Kommunistiske Partis (KKP) 19. Nationalkongres, der fremlagde et absolut dristigt, strategisk perspektiv for de næste 35 år. Dette har fået *meget* lidt dækning i Vesten, og det udgør en af disse begivenheder, der vil forme, hvad der sker, ikke alene i Kina, men globalt. Dette vil vi sætte øverst på vores diskussionsliste i dag; men vi vil også tage et par udviklinger op omkring Russia-gate og et par spørgsmål, som jeg har fået tilsendt i ugens løb.

For at lægge ud, Helga, så var den netop afsluttede 19. Partikongres virkelig temmelig utrolig og fremlagde ideen om et smukt Kina, der skaber en smuk verden. Hvad er dit indtryk af kongressen?

Helga Zepp-LaRouche: For det første vil jeg gerne bemærke det faktum, at de vestlige medier, med deres ikke-dækning af det, som de beslutter at fokusere på, simpelt hen er komplet latterlige. De fokuserede mest på den kendsgerning, at Xi Jinping ikke præsenterede en synlig efterfølger. Han er netop blevet valgt for endnu fem år, så dette er selvfølgelig ikke hovedpunktet.

Men det, som denne kongres repræsenterer, er et strategisk skifte. Det er i overensstemmelse med Bælte & Vej Initiativet og hele den nye model for internationale relationer, som Kina har udviklet under præsident Xi Jinpings lederskab, og jeg mener, at Vesten endnu ikke har fanget, hvad det her egentlig drejer sig om. De er så langt bagud, at det næsten er absurd.

For jeg mener, at det, som Xi Jinping hidtil har opnået i de fem år, han har været præsident, er, at han med succes har tacklet nogle af de problemer, som Kina havde,

såsom korrupktion, såsom en aftagende økonomi og diverse andre problemer, og han har faktisk haft stor succes med det. Og alle, der har været i Kina og har set på det uden fordomme, har ikke kunnet undgå at bemærke det – at det har ført til en befolkning, der for det meste er meget tilfreds; 83 % af befolkningen er absolut tilfredse med det, regeringen gør, og jeg ville gerne se det vestlige land, der har sådanne anerkendelsesrater.

Men det, der har fundet sted på denne 19. Nationalkongres, er virkelig forbløffende. For det, som Xi Jinping har konsolideret på den ugelange kongres, er et mangfoldigt perspektiv, hvis forskellige aspekter, jeg gerne vil starte med at diskutere.

For det første, så, i de umiddelbart forestående tre år, frem til år 2020, er målet at fjerne fattigdom og løfte de tilbageværende ca. 42 mio. mennesker, der i øjeblikket lever i fattigdom i Kina, over fattigdomsgrænsen. Dette skal sammenlignes med et lignende antal mennesker i USA, bortset fra, at Kina er omtrent fire gange større end USA's befolkning, og det skal sammenlignes med de henvend 120 mio. fattige mennesker i den Europæiske Union, der har været fattige i de seneste 20 år, og man har intet gjort ved det, og der er intet perspektiv om at fjerne fattigdom i EU.

I den efterfølgende periode, fra 2020 til 2035, er målet at gøre Kina til et moderat fremgangsrigt, fungerende socialistisk land; og dernæst, fra 2035 til 2050, skal Kina blive et fuldstændig udviklet, kulturelt harmonisk, avanceret, demokratisk, socialistisk og smukt land.

Der er et yderligere element. For det første, så var det, der virkelig imponerede mig meget, Xi Jinpings, og også andre taleres, fokus på formålet med det hele – nemlig, at det er forbedringen af folks liv. At folk skal leve et bedre liv, et lykkeligere liv – og det mangler fuldstændigt i diskussionen i Vesten: At formålet med politik er, at folk skal være lykkelige! Lykke er en umistelig rettighed, som trods alt blev indskrevet i det unge USA's Uafhængighedserklæring.

Men der er et yderligere aspekt. Især i sine afsluttende bemærkninger talte Xi Jinping om en socialistisk model med kinesiske karaktertræk for en ny æra. Og målet, som blev meget udtrykkeligt formuleret, var, at Kina vil indtage en global rolle i skabelsen af en smuk fremtid for

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Institutets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

hele menneskeheden. Se, det er virkelig noget! Hvornår har en vestlig politiker haft en vision om at skabe en smuk fremtid for hele menneskeheden? Jeg mener, man skal langt tilbage i tiden for at finde folk, der overhovedet tænkte i disse baner; og jeg mener, at Kina har skabt en model for international styrelse og internationale relationer, baseret på suveræniteten, respekt for det andet lands anderledes samfundsmodel, med andre ord, ikke-indblanding; og uden noget forsøg på at ændre systemet til den vestlige model, eller til deres egen model, men derimod respektere de andre landes suveræniteten.

Jeg mener, at dette er et utroligt perspektiv, for, hvis man ser på det ud fra menneskehedens lange, historiske bue, så var dette et initiativ, der *måtte* ske på et vist punkt i menneskehedens udvikling. Der *måtte* på et givent tidspunkt komme et menneske, der sagde, »vi er den menneskelige art, og den menneskelige art er én« – Xi Jinping kalder det altid »et fælles samfund for menneskehedens fremtid« – og en vision om, hvordan vi kan organisere vore anliggender her på denne planet på en sådan måde, at resultatet er det gode liv for alle mennesker, der lever på denne planet.

Vesterlændinge er tilbøjelige til ikke at forstå dette. De er tilbøjelige til enten at ignorere det og blot sige, at det er propaganda, det er blot kommunistisk retorik; eller også kan de ikke forestille sig, at det kunne være sandt, fordi de selv er så uvante med at tænke i disse baner, at deres forestillingskraft totalt mangler til at kunne forestille sig, at der kunne findes en politisk leder, der tænker på denne måde. Men jeg er absolut overbevist om, at Xi Jinping er en konfuciansk person; at han ønsker at forme verden på en harmonisk, konfuciansk måde, og jeg mener, at folk i Vesten, der ønsker at forstå, hvad der foregår, ikke blot skal skubbe det til side, men virkelig forsøge at danne sig et begreb om det. For det udgør et enormt potentiale for hele menneskeheden, der bør støttes og tages op. Og jeg mener, at det er vigtigt, at folk gennemgår en intellektuel integritet og forsøger at forstå, hvad han taler om.

Schlanger: Jeg fandt det meget interessant, at han sporede perioden af det, han kaldte en »elendig periode for Kina«, tilbage til Opiumskrigen; Det britiske Imperiums bestræbelser på at forsøge at tvinge kineserne til at acceptere opium, udskibet af briterne og ind i Kina. For det gør det klart, at han taler om at komme ud af et imperiesystem og ind i en helt ny æra.

Zepp-LaRouche: Ja. Og det andet, jeg mener, er meget bemærkelsesværdigt, er, at, i takt med, at dagene på dette partikonvent skred frem, så blev angrebene i de vestlige medier – jeg mener, de var simpelt hen utrolige, imod Kina, og beskyldte Kina for det forestående krak, Kinas gæld – faktisk, så er al gæld, som Kina har påtaget sig, dækket af anlægsaktiver, fordi de har investeret i realøkonomien og i infrastruktur, og derfor i aktiver, der stadig vil være der, hvis der kommer et krak; til forskel fra de vestlige investeringer i spekulation, i derivater, som kun eksisterer virtuelt og som vil forsvinde i samme øjeblik, krakket kommer.

Så der kom en utrolig spærreild af angreb. Også imod præsident Xi Jinping – der var fuldstændig sindssyge

sammenligninger, der gik totalt bersærk, med alle mulige andre historiske personer. Og jeg bemærkede en ny tone af selvtilid i den måde, hvorpå de kinesiske medier re-sponderede på dette. For det første sagde de på en meget selvsikker måde, at Vesten ikke har fattet det, de forstår ikke Kina, de forsøger ikke at fatte Kina; men derudover, at den kinesiske model er så klart overlegen i forhold til den vestlige model.

Tidligere var kineserne langt mere beherskede og afholdt sig fra at sige sådanne ting – men nu sagde de, da disse angreb skete: Men se engang, den kinesiske, socialistiske model med kinesiske karaktertræk har disse utrolige, positive resultater, alt imens der er kaos i Vesten. Især, hvis man ser på EU, eller ser på dem i Vesten, der forsøger at eksportere deres model for vestligt demokrati og menneskerettigheder. Så siger de, at de mennesker i Vesten, der taler sådan, tydeligvis ikke ønsker, at Kina skal lykkes, og de mener, at Kina gør det godt, når landet underkaster sig vestlige værdier – men når landet udvikler sig, så ser de det som en trussel mod verdensordenen.

Og det er simpelt hen fuldstændig latterligt, siger de, og derfor, eftersom Vesten er ved at kollapse, og de vestlige mediers indflydelse er ved at forsvinde, kan man simpelt hen ignorere, hvad disse vestlige medier siger.

Men dette er en ny tone, og jeg kan virkelig godt lide det, for der har netop været en opinionsundersøgelse i USA, og den fandt, at 57 % af amerikanere – mere end halvdelen af befolkningen – ikke tror på ét eneste ord, der siges i mainstreammedierne. Så dette er ganske signifikant, for disse mediers indflydelse er tydeligvis faldende; de har overspillet rollen; de har forsøgt at præterere, at de kontrollerer alting, inklusive den måde, hvorpå folk bør fortolke demokratiske valg i USA. Men de er gået for vidt, og jeg mener, der nu kommer et bagslag, og jeg mener, dette skaber en meget interessant, ny situation.

Med hensyn til Kina, så mener jeg, at folk burde studere Xi Jinpings taler. Der er nu kommet en meget interessant, ny dokumentar i tre dele på CGTN Tv om Xi Jinping, som folk, der ønsker at forstå ham, burde se.¹ Og folk burde studere hans taler – og da jeg gjorde det i årenes løb, var jeg meget imponeret over det faktum, at han altid lægger stor vægt på traditionel, kinesisk kultur; han er også bekendt med de andre landes bedste kulturelle perioder. Når han rejser, understreger han altid den anden kulturs bedste bidrag, hvilket jeg mener, er meget vigtigt. Han lægger ligeledes meget vægt på skønhed og på den videnskabelige ånd – jeg mener, han er et renæssancemenneske! Vi har ikke været vant til at have renæssancemennesker i meget lang tid – min mand er et af dem, men de er en sjælden art. Men jeg mener, at der er meget for folk at opdage, hvis de bliver bekendt med Xi Jinping.

Schlanger: Der var en anden ting, jeg fandt ganske signifikant, som er, at, i modsætning til det nonsens i medierne om Xi personligt og om Kinas kurs, så, da præsident Trump ringede til Xi Jinping efter kongressens

¹ »China: The Time of Xi«, del I-III:

<https://www.youtube.com/watch?v=NEGp6y3uGIA>
<https://www.youtube.com/watch?v=GEtfTXH5rq0>
https://www.youtube.com/watch?v=_1lcPuQHMnc

afslutning, lykønskede han ham med hans »højnelse«, dvs., hans genvalg, i positive vendinger.

Præsidenten skal snart til Asien. Hvad kan du opdatere os med, om perspektiverne for denne rejse?

Zepp-LaRouche: Det er meget interessant: Præsident Trump vil blive ledsaget af en meget stor delegation af amerikanske erhvervsfolk. Jeg er ret sikker på, at det, man vil diskutere, både i Japan og Kina, er store, japansk-kinesiske investeringer i amerikansk infrastruktur. Vore seere, eller alle dem, der er bekendt med Schiller Instituttets aktiviteter, ved sikkert, at vi har ført kampagne i USA siden 2014 for, at USA skal tilslutte sig den Nye Silkevej, med Bælte & Vej Initiativet, og jeg mener, at dette vil være på dagsordenen. Jeg er temmelig sikker på, at den kinesiske regering, Xi Jinping – især nu efter det 19. partikonvents succes – ikke vil gå glip af denne mulighed for at tilbyde noget til Trump, der tydeligvis befinder sig i en meget vanskelig situation. Amerikansk infrastruktur er i en forfærdelig forfatning; USA har kun 150 km højhastighedstog, et sted mellem New York og Boston; det skal sammenlignes med langt mere end 20.000 km højhastighedsjernbaner i Kina. Og Kina vil have alle større byer i Kina forbundet gennem højhastighedsjernbanesystemer frem til år 2020, om tre år, og så vil de have 50.000 km højhastighedsjernbaner.

Vi har allerede i nogen tid nu foreslået, at USA har brug for et lignende højhastighedsjernbanesystem, der forbinder Østkysten, Vestkysten og endda måske nogle nye byer, der bygges midt i USA; men USA kunne også få henvend 50.000 km, eller 35.000 km højhastighedstog, og jeg mener, at dette udgør et område for samarbejde om investering i infrastruktur. Og på den anden side få amerikanske erhvervsfolk og amerikanske firmaer, der investerer i de mange, mange projekter langs Bælte & Vej Initiativet i Asien, i Latinamerika og i Afrika. Jeg mener, at et helt nyt niveau af internationalt samarbejde er i horisonten.

Hvis dette sker, som jeg jo ikke kan forudsige med sikkerhed, men som selvfølgelig er en direkte mulighed – hvis dette sker, i betragtning af, at præsident Trump er helt indstillet på at forbedre relationerne med Rusland, som han netop har sagt i et radiointerview, og, hvis de tre lande, USA, Kina og Rusland, kan finde en måde at samarbejde på, så er jeg helt forhåbningsfuld mht., at dette ville repræsentere en ny æra i civilisationen. Og, hvis præsident Trump går i denne retning – det har jeg tidligere sagt og har løbet en risiko og sat mit omdømme på spil – så har præsident Trump mulighed for at blive en af de største præsidenter i USA's historie.

Mange mennesker vil være dybt chokeret over, at jeg siger sådan, men enhver, der ikke er et komplet fjols, bør glæde sig over, hvis de tre, største atommagter når frem til en forståelse og et samarbejde – og, med »win-win«-tilbuddet, den nye æra, som Kina tilbyder, er muligheden for at overvinde geopolitik for altid klart til stede.

Så de fleste mennesker har ingen anelse om, ingen idé om, at denne mulighed for en helt ny æra i civilisationen ligger foran os. Og jeg vil bede alle vore seere om – ikke blot at tro på mig, det er ikke pointen – men selvstændigt at undersøge tingene. For, dette er, som vi ville sige på

tysk, en af »Sternstunden der Menschheit«, menneskeheden's stjernestunder – et af disse »skæbnestunder«, eller afgørende øjeblikke for menneskeheden. Det er på en måde anderledes, men er utroligt løfterigt, ligesom da Berlinmuren faldt; det var en »skæbnestund for menneskeheden«, som vi nu i tilbageblik ved, blev tabt på gulvet, fordi geopolitik marcherede ind: George Bush senior, Thatcher og Mitterand var alle fast besluttet på at forhindre dette i at føre til en ny æra.

Men denne gang står vi på randen af, eller er i aftenen før, eller måske i solopgangen for en sådan ny æra, på en langt mere magtfuld måde, for det er allerede en realitet for omkring 100 nationer. Så folk må virkelig forstå, at dette er et af disse »*punctum saliens*«, springende punkter, som Friedrich Schiller ville kalde det, i historien, hvor hele det historiske, menneskelige dramas kurs kunne gå ind i et helt nyt stadie og en ny retning. Og det er vi meget tæt på, for det eneste, der mangler, er, at Vesten begriber det, og tilslutter sig.

Schlanger: Det er jo ingen tilfældighed, at de samme medier, der angriber præsident Xi og angriber den kinesiske model, står bag Russia-gate. De fortsatte bestræbelser i pressen på at fremlægge en eller anden 'rygende pistol', for at forsøge at komme af med Trump, der er en helt ny række artikler om det 25. forfatningstillæg – men noget, der er sket i denne forgangne uge, som til dels er et resultat af det arbejde, vi har gjort, med at få Mueller-dossieret ud, men også nogle af Republikanerne i Kongressens arbejde med at gå efter ophavsmændene til »sex-dossieret« imod Trump. Som du ved, Helga, så er det kommet frem, at Hillary Clintons kampagne og Demokraternes Nationalkomite finansierede dette sex-memo fra GPS/Christopher Steele.

Dette vender selvfølgelig det hele på hovedet, ikke?

Zepp-LaRouche: Det var at forvente, at det var tilfældet, men nu er det kommet frem, og jeg mener, det er en masse æg i ansigtet på Hillary Clinton og hele DNC, fordi de har løjet. De vidste, det var en løgn. De brugte udenlandsk [britisk] efterretning imod deres egen, valgte præsident!

Jeg mener, der nu kommer et stort efterspil, og jeg mener, at timingen er meget god for, at denne historie nu kommer ud, for det bringer hele Russia-gate til en endelig afslutning, der allerede begyndte med VIPS [Veteran Intelligence Professionals for Sanity]-rapporten. Så det befrier præsident Trump til hans forestående rejse til Asien.

Men der er en anden pointe, som jeg mener, det er værd at reflektere over, og det er, at alle europæerne tror på dette og gik med på denne historie som værende 100% sand, og de siger nu, at dette er bevis på, at Rusland vil manipulere europæiske valg, osv. Men jeg mener, at folk bør reflektere over hele det her, og virkelig forstå, hvad Det britiske Imperium er, hvad denne organisation er – det kaldes »deep state« af nogle, men jeg mener, det virkelig, fundamentalt, er det gamle paradigme med geopolitisk tankegang, med det vestlige, finansielle system, der går efter stor profit, og som forsvarer den privilegerede klasses interesser; i total kontrast til det nye system, den nye model, det nye paradigme, der tilsigter folkets alme-

ne velfærd og et bedre, lykkeligere liv for alle på denne planet.

Så det er virkelig en kamp mellem de to systemer: Og jeg mener – det er forfærdeligt, og jeg føler næsten medlidenhed for Clinton-parret, for de tager sig virkelig meget dårligt ud nu.

Men jeg mener, det er meget godt for historien, at sandheden nu er kommet frem, og det vil give stor fremdrift for præsident Trumps rejse.

Schlanger: Det giver også præsident Trump en vis mængde troværdighed, som medierne har forsøgt at tage fra ham, for han har fra begyndelsen hævdet, at der ikke er nogen historie her, og at det er et svindelagtigt forsøg på at underminere ham.

Jeg har fået en e-mail fra en person, der spørger, om du kan tale om betydningen af den catalanske separatistbevægelse, i sammenhæng med denne kamp mellem det gamle og det nye paradigme; for jeg tror, der har været meget forvirring, der til dels kommer fra EU selv, omkring, hvad det repræsenterer.

Hvad står der bag dette, og hvorfor sker det?

Zepp-LaRouche: For det første, så mener jeg, at udviklingen i Catalonien også er en virkning af det neokonservative/neoliberale paradigme. For i Spanien, såvel som i Grækenland, Italien og Portugal, blev de ramt af Trojkaens absolut brutale nedskæringer. Spanien har, på trods af, at mange unge mennesker er rejst, og mange faglærte arbejdere er rejst, stadig en arbejdsløshedsrate blandt ungdommen på, mener jeg, op til 60 % – unge mennesker, der hverken har et job eller en uddannelse, hvilket vil sige, at de ikke har nogen fremtid!

Dette er noget, der har ramt hele Spanien, og et italiensk medlem af EU-parlamentet, Marco Zanni, har korrekt sagt, at kampen mellem catalonierne og den spanske føderale regering er en kamp mellem de fattige og de fattigere. Og jeg mener, det var det, der udløste cataloniernes uvillighed til at fortsætte med at betale den føderale regering – så udløsermekanismen er altså Trojkaens overordnede politik. Ligesom Brexit, eller præsident Trumps valgsejr, eller »nej« i den italienske folkeafstemning, eller det nylige valgresultat i Østrig, eller i den Tjekkiske Republik – alle disse ting reflekterer befolkningens utilfredshed med den neoliberale, økonomiske politik.

Men der er andre træk ved det. Selvfølgelig er det forkert af catalonierne at forlange uafhængighed, for det er forfatningsstridigt, og vi kan ikke have et »Regionernes Europa«, for dette er designet, ikke alene af Coudenhove-Kalergis føderalistiske bevægelse, og af den Pan-Europæiske Union og af briterne, der i alle deres aviser åbenlyst støtter catalonierne, fordi de synes om ødelæggelsen af nationalstaten. Og har man 50 eller 100 små, regionale enheder, der alle er »uafhængige«, så ville de, i sammenligning med EU's overnationale institution, selvfølgelig absolut ikke have nogen magt, og befolkningens almene velfærd ville derfor ikke kunne forsvares. Betydningen af nationalstatens fremvækst var, at det er den eneste institution, der, især i krisetider, forsvare befolkningens almene velfærd og ikke privatinteresserne. Så der er dette aspekt.

Men der er også et andet punkt, som jeg mener, præsident Putin refererede til. Han sagde: Jamen, Vesten var så ihærdig med at være fortalere for demokrati, demokrati, demokrati, og de udviklede 'doble standarder'; hykleri. Demokrati og uafhængighed for Kosovo er fint, men nu bliver de fanget i et paradoks, for, hvis det samme sker for en pro-EU-regering som premierminister Rajoy [i Spanien], så er der selvfølgelig en modsigelse, for der er ingen god løsning. For, hvis catalonierne erklærer uafhængighed, og Rajoy tillader det, så truer det den spanske stats integritet, så det kan han ikke gøre. På den anden side, hvis han forsøger at undertrykke masserne på gaderne – og der var hundrede tusinder af mennesker i gaderne i Barcelona, og det bliver der nok igen i de kommende dage – og hvis han bruger militære midler eller politistyrker, så er det forfærdeligt for alle de værdier, EU angiveligt skulle stå for, såsom demokrati og menneskerettigheder, og den slags ting.

Så det er et paradoks, hvor der ikke findes nogen løsning inden for dette system.

Vi har meget klart sagt, at den *eneste* måde, hvorpå man kan bøde på denne situation, er, at Spanien fuldt ud tager rollen som et omdrejningspunkt i den Nye Silkevej, hvilket Rajoy allerede ønsker, at Spanien skal gøre – for kun, hvis man udvikler den iberiske halvø fuldt ud, som en del af Bælte & Vej Initiativet, kan man overvinde spændingerne mellem de forskellige provinser i Spanien; og for resten, så har lederen af den baskiske region allerede støttet catalonierne, så dette har en meget eksplosiv kraft.

Der er et yderligere aspekt af det her, og det er, at der i Spanien er udkommet et dossier, som vi endnu ikke har været i stand til helt at undersøge, men det nævner, at den catalanske uafhængighedsbevægelse støttes af Soros, af de ukrainske Maidan-kræfter og af [Gene] Sharp, der er ophavsmanden, forfatteren, til hele denne »farvede revolution«, der kommer ud af Oxford og Cambridge – så dette er en stor historie, og det vil blive efterforsket og undersøgt. For George Soros er hovedkraften bag en masse af disse 'farvede revolutioner', inklusive den i USA.

Så svaret er selvfølgelig Bælte & Vej Initiativet, den Nye Silkevej, fælles udvikling for alle, og så kan en løsning findes. Og i dette lys mener jeg, det er meget positivt, at Wang Yi, den kinesiske udenrigsminister, netop har holdt møde med sin ukrainske modpart [Pavlo Klimkin] og Ukraine og Kina siger, de vil samarbejde tæt inden for Bælte & Vej Initiativet. Og igen, dette er, hvad vi har sagt i årevis: Den eneste måde, hvorpå man kan løse krisen i Ukraine – hvor den vestlige del af Ukraine er vestligt orienteret og katolsk; og den østlige del er russiskorienteret og ortodoks – og den eneste måde, hvorpå man kan komme tilbage til en ukrainsk enhed er, hvis den Eurasiske Landbro, den Nye Silkevej, bliver bygget fra Atlanten til Stillehavet, og på denne måde gennemfører man et højere niveau af samarbejde, som dernæst løser alle disse konflikter. Så dette er også en meget positiv udvikling.

Schlanger: Som din mand [Lyndon LaRouche] altid siger, »når man konfronteres med to dårlige muligheder,

så vælg altid den tredje«. Og det er, hvad vi ser med Spanien og med Bælte & Vej Initiativet overordnet.

I næste uge, Helga, når vi mødes til webcastet, vil vi befinde os på tærsklen til Trumps besøg til Asien, og i særdeleshed, hans møde med Xi Jinping [i Beijing]. Har du noget sidste råd til præsident Trump?

Zepp-LaRouche: Jeg er forhåbningsfuld mht., at præsident Trump er en god forretningsmand. Han er ved at blive en god præsident, og derfor vil han absolut indse det utrolige potentiale, ikke alene for amerikanske erhvervsinteresser, men også for, at USA bliver stort ved at blive en del af en større helhed.

Schlanger: OK, og med dette siger vi farvel og på gensyn i næste uge.

Zepp-LaRouche: Farvel.